

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 46.

Anden Sæssion.

22de Møde.

Løverdagen den 9de November.

(Fortsat).

Formanden (fortsat): Efter Dagsordenen vil blive at foretage: „Forflag til Lov om en forandret Tidsbestemmelse i den 4de § af Loven om Afløsning af det tidligere af Huse og Boliger paa Landet betingede Pligtarbejde“. Det er til første Behandling, Sagen foretages. Den ærede 2den Landstingsmand for 7de Kreds har Ordet.

Nyholm: Nærværende Lovudkast, som gaar ud paa at foreslaae en Forandring af den Tidsbestemmelse, der er sat i Loven af 4de Juli 1850 med Hensyn til Afløsningen af Huusmandspligtarbejdet, har gjort en Udvidelse i den Henseende, at de Arbeidspligtige istedetfor at de forhen, for at faae Arbejdet afløst til 1ste Mai næstkommende, skulde have meldt sig til 1ste October, nu have faaet det udsat til 15de Januar 1851. Om denne Forandring i Tidsbestemmelsen skal jeg for Dieblittet ikke udtale mig. Denne Forandring har imidlertid medført, naar den skulde have nogen praktisk Virkning, at man saa ogsaa maatte gaae noget videre, og da ikke holde sig bestemt til det Princip, som der i bemeldte 4de § af den omtalte Lov er udtalt, nemlig, at Overafsløsningscommissiønernes Kjendelse skulde endelig have fastsat Afløsningen forinden den skulde træde i Kraft; men jeg troer vistnok, at der har været en heel Deel Grunde til at gaae ind derpaa, nemlig i de praktiske Forhold, som have dannet sig. Det er jo naturligt, at det vel neppe har været Indenrigsministeriet muligt, i den meget korte Tid, som har været det levet fra den 4de Juli, inden den 1ste October at træffe Valgene saa betids, som det havde

onstet. Jeg troer, at man billigtvis kan tænke sig, at Indenrigsministeriet ved den Omhu og Flid, som det unægteligt har lagt for Dagen ved disse Valg, har maattet møde ikke saa Hindringer. Jeg mener derfor, at Billighed kan tale for, at man giver en saadan Udsættelse for Huusmandene; men, naar man troer, at Billighed taler herfor, da mener jeg ogsaa, at Billigheden igjen paa den anden Side tilfiger, at man ikke med Hensyn til de Arbeidsberettigede gaaer videre end høist nødvendigt er, saa at man ikke kommer ind paa et Ubillighedsgebeet; og det forekommer mig, at, dersom Loven emanerer saaledes, som den her foreligger os, vilde det medføre en Ubillighed mod den Arbeidsberettigede; thi det er klart, at, dersom Afsløsningscommissiønerne nu, da Tidsbestemmelsen er bleven udsat til den 15de Januar, træffe Tiden ud, — hvilket ikke er usandsynligt, da det endogsaa er bekjendt, at ikke saa af de Mænd, hvem det vigtige Gjerning er betroet, at være Formand i i Afsløsningscommissiønerne, bestinde sig her ved Rigsdagen, og vi desværre ikke have synderligt Haab om, snart at komme herfra, — saa vil det let kunne indtræffe, at disse Afsløsningscommissiøner ikke ville kunne tilsende deres Gjerning førend meget langt henimod den Tid, inden hvilket Arbejdet skal ophøre. Træffer det sig nu, at en saadan Afsløsningscommissiøns Kjendelse først falder langt hen i Marts eller endog i April, da vil jeg bede de Herrer, at holde for Die, i hvilken Stilling man derved sætter den Arbeidsberettigede, og det i Besynderlighed i en Tid, som den nærværende, hvor det er i høieste Grad vanskeligt at erholde den fornødne Arbeidskraft. Jeg skulde derfor tilslade mig, dersom Thinget iøvrigt vil, at denne Sag nu, uden Comittees Udsættelse, skal gaae lige over til 2den Behandling, at foreslaae en lille Ændring, hvorved jeg troer, at der vil